

SELV AMATØRER SKAL VÆRE ORGANISERET

INTERVIEWS

Interview med Ole Trier ved Kim Helweg-Mikkelsen

Ole Trier, 28 år. Tangentspiller i pop-rockgruppen Rainbow og studiegruppen Los Valentinos. Studiemusiker for pladeselskaberne EMI og POLYGRAM. Star-tede i 15-18 års alderen som halvprofessionel i københavnske undergrundsgrupper omkring Club 27 (Østerbro). Musiksporglig studentereksamen. Professionel musiker i soul-rockgruppe omkring Revolution og Club 6. Fra 20 års alderen værtshusmusiker og dansemusiker. Studerede musik på universitetet, men afbrød senere studiet. Spillede i samme periode med i en jazz-rockgruppe. Medvirkede i 2 sæsoner i teaterturnéer og revyer og var samtidig free lance dansemusiker. Indtrådte i '76 i gruppen Rainbow og blev senere studiemusiker.

"Det er ikke nok, at man kan spille"

KHM: Hvordan er man ansat som studiemusiker?

OT: Der er ikke rigtigt nogen ansættelsesforhold i denne branche. Hverken som musiker eller studiemusiker er man fastansat. Hvis jeg laver nogle plader for et grammofonselskab, så laver jeg dem som studiemusiker, hvor de ringer efter mig og siger, nu skal jeg spille de og de dage - så og så mange timer. Og så går jeg ind og laver det, jeg skal lave. Så får jeg løn efter hvor mange timer, jeg har været der plus et tillæg, hvis jeg har slæbt nogle af mine egne instrumenter med. Hvis jeg spiller under eget navn - enten med den gruppe, jeg spiller ude med, eller en studiegruppe, hvor jeg selv er medlem af gruppen, dvs. spiller på royalty - så bliver der lavet en kontrakt på pladen, hvor der

står, at jeg har indspillet den plade med den og den gruppe, og pladeselskabet skriver en eksklusiv kontrakt med mig. Når pladen så bliver solgt, får jeg royalty, dvs. afregning pr. solgt eksemplar. Det er sådan set de 2 ansættelsesformer. Enten en kontrakt for et enkelt produkt, eller også simpelt hen timeafregning. Så gælder det jo om at holde sig gode venner med pladeselskabet, så de bliver ved med at benytte én. De eneste musikere, der er ansat i Danmark, er ansat af staten - i landsdels-orkestrene.

KHM: Så er der restaurationsmusikere.

OT: Ja, men de er kun ansat for en måned ad gangen. Så kommer vi over i det med at spille ude. Det er et helt andet system. Nu har jeg kontrakter ½ år frem i tiden på løse jobs rundt omkring i Danmark. Det svarer nogenlunde til kontrakter med restaurationsmusikere. Jeg har bare en masse kontrakter på forskellige steder - en dag et sted. Men man skal være helvedes aktiv, hvis man overhovedet skal have noget at lave. Det er ikke nok, at man kan spille. Man skal selv søge jobsene. Hvis man spiller skide godt og bare sidder derhjemme og kigger på væggen, så får man aldrig noget at lave. Når man starter med at spille professionel, så synes man det er fuldstændigt håbløst. Der er heller ikke så mange, der gør det derhjemme.

"Det er det samme med sygeplejersker, nattevægtere og skiftehold i det hele taget"

KHM: Hvordan ligger din arbejdstid?

OT: I perioder kan jeg knokle hver dag. Men jobsene kommer altid mærkeligt forskudt, og nogle gange falder de sammen. Man kan gå en måned arbejdsløs, og pludselig vælter det ind med jobs. Som studiemusiker er man kun afhængig af sig selv. Sin egen sø-gen jobs. Hvornår, der skal laves plade, og hvor-når folk ringer efter én. Normalt er jeg væk 3 da-ge om ugen: Torsdag, fredag, lørdag eller fredag, lørdag, søndag. Så er der ofte studiejobs mandag, tirsdag - altså 2 dage om ugen. De ligger som regel fra kl. 10 til 17 eller 18. Jeg har været ude for at spille fra 10 til 17 i studiet og så ud og spille igen om natten og så ind i studiet igen fra 10 til 17 og så ud igen og spille om natten, og så rejse til Jylland og spille 5 dage og så 5 dage i studiet igen - den er lidt hård.

KHM: Hvordan har du det med sådanne arbejdstider. Har du aldrig behov for en mere regelmæssig arbejdsdag?

OT: Det ved jeg ikke. Nu har jeg gjort det i så mange år. Jeg kan ikke rigtig forestille mig noget andet. Det er jo også et spørgsmål om tilvænning. Det er det samme med sygeplejersker, nattevægtere og skiftehold i det hele taget. Det er begrænset, hvor meget familieliv, man kan satse på sådan.

"50% af vores løn er udgifter"

KHM: Hvor meget tjener du om året?

OT: Der er det at spille ude, procnntindtægter fra plader plus min timelønsindtægt fra plader plus indtægter fra sådan noget som Gramex, Radio og TV.

Det bli'r jo klasket sammen i en stor kage og brændt af på selvangivelsen. Jeg har udbetalt omkring 100.000 om året, som der så skal betales skat af. Vi har store fradrag for overhovedet at kunne eksistere. Jeg tjener vel 1/4 million om året. Men det er helt urealistisk at regne med den kvarte million. Fordi, når vi spiller ude - jeg står for regnskabet i orkestret - så kan jeg se, at 50% af vores løn er udgifter. Så hvis vi tjener 200.000 kr., så er de 100.000 kr. udgifter. F.eks. i det første halve år af '79, der har vi tjent 200.000 ved at spille ude. Der er de ca. 100.000 kr. udgifter. Dvs. vi har fået udbetalt ca. 25.000 hver. Så har jeg tjent nogenlunde det tilsvarende som studiemusiker og ved noget TV. Dvs. jeg har fået udbetalt omkring 50.000 her det første halve år.

Og så har jeg alle mine egne udgifter, som kommer oven i. Med forsikringen af instrumenter, vedligeholdelse af instrumenter og hele tiden reinvestering i nye instrumenter. Så kommer der indkøb af alle mulige reservedele, plader og bånd, som jeg bliver nødt til at investere i, for at følge med. Og tøj til at optræde i. Selvom jeg har en helvedes masse at lave, laver mange plader og har en masse jobs, så bliver man altså ikke Rockefeller af det.

"De troede jo, de skulle herover for at være stjerner"

KHM: Hvor meget får I for at spille ude?

OT: Der har man altså nogle gradueringer. 7.500 kr. for en lørdag aften. Den består af 4 x 45 min.. En fredag er lidt billigere, der får vi 6.000 kr.. Og en hverdag får vi mellem 4.000 og 6.000 kr.. Derfor spiller vi mest i Jylland i store sportshaller og sådan noget. Vi har kapacitet - anlæg lysanlæg - til at blæse de store sportshaller op. Og det er kun i Jylland, de har råd til at betale det. Det er der næsten ikke noget af på Sjælland. Der er sådan noget som Daddy's Dance Hall, som har plads til 6-800 mennesker, og som sagtens kan betale de dyre bands. De vil ikke betale mere end 2.000 kr. Og de vil slet ikke have os ind en fredag eller lørdag, fordi der ved de, at selv om de bare har en disc-jockey på, så er der stuvende fyldt. Så hvis vi skulle derind, så skulle vi derind en hverdag. Han har lige spurgt efter os. Så sagde vi, at vi skulle have 3.000 kr., og hvis det drejede sig om en stribe jobs, kunne vi gå ned til 2.800 kr.. Det ville han ikke engang gi', han ville kun gi' 2.000kr.. Så sagde vi til ham, at så kunne han sidde og tænke cigarer med sine penge, hvis han havde lyst til det. De har så mange penge, at det er helt forføreligt.

KHM: De kører meget med udenlandske bands?

OT! Ja, de kører med underbetalte engelske orkestre. I England får man ikke en skid for at spille. Der er prisniveauet også et helt andet. Så tror de at hvis de kommer til Danmark, kan de få dobbelt så meget for at spille. Det koster bare 3 gange så meget at leve her. Vi har også prøvet på at knalde nogle impresarier, som har lavet det der.

KHM: Hvordan kan man ramme sådan nogen impresarier?

OT: Vi havde et eksempel for et par år siden, hvor der var en lille impresario fra Sydsjælland, som havde hevet et engelsk orkester herhjem. Det var et fuldstændigt latterligt beløb, de spillede for. De troede jo, de skulle herover for at være stjerner, og så blev de anbragt på et lille surt værts-hus, hvor de skulle spille hver dag i en måned. Jeg tror de fik 5.000 kr. tilsammen plus kost og logi. De skulle have haft tre gange så meget. De fik et loftsværelse med fire madrasser. Og så fik de ét måltid mad om dagen nede fra køkkenet - lidt smørrebrød og sådan noget. Vi lærte dem at kende, fordi vi spillede et sted i nærheden, hvor de kom. De fortalte os det - de syntes det var lidt strengt. Og så fortalte vi det til nogle andre, og så blev vi enige om at gå til musikerforbundet og fortælle det. Impresarioen havde jo solgt dem for det, der i gamle dage hed dobbeltkontrakter. Han skrev én kontrakt med orkestret fra England, hvor de skulle ha' 5.000 kr. Og så skrev han en anden kontrakt med restauratøren, hvor de måske får minimumstariffen, hvor restauratøren ikke aner noget om, at han har ansat underbetalt arbejdskraft. Restauratøren betaler impresarioen pengene og tror, at den hel-lige grav er velforvaret, og så betaler impresarioen halvdelen af pengene videre til orkestret, og så scorer han selv den anden halvdel af pengene.

Det er jo vældig smart. Men den gik ikke. Impresarioen kom på blokadelisten og musikerne fik deres minimumstarif. Og når en impresario er på blokadelisten, så må han ikke booke organiserede musikere ud. Han lukkede forretningen i løbet af 2 måneder.

KHM: Det kan altså godt lade sig gøre?

OT: Ja, men det er bare svært. Og især med de store bureauer, der laver dobbeltfaktureringer og managementfaktureringer.

"Når man spiller ude, er man afhængig af alle de der forbandede booking-bureauer"

OT: F.eks. har vi været ude for et bureau på Sjælland, som vi overhovedet ikke er tilknyttet. De ringede til os og spurgte, om vi kunne tage det job. Ja, det kunne vi godt. Nå, men det er fint, så hjælper I os. Vi går ud og spiller og hæver vores gage. Og så får vi en faktura, hvor der står 10%. Så sender vi de 10%. En uge efter får vi en faktura på 5%, og så ringer vi og siger: Vi har lige betalt provision, nu har vi fået en faktura på 5%. Hvad er det for? Ja, det er jo management, fordi vi sørger for management for jer. Hvad er det? Ja, vi har sendt nogle plakater ud til kunden. Det er sgu nogle plakater, orkestret selv har betalt, det skal bureauet jo sende ud, det er med i de 10%, Ja, men I skal betale de 5% ekstra. Det vil vi ikke; Hva' fanden ska' vi gøre det for; vi har jo ikke solokontrakt med jer; I har jo bare skaffet os et job, og I har fået jeres 10% for det. Så er de frække nok til at sige, hvis I ikke betaler de 5% der, så skal vi sørge for, at I aldrig nogen sinde mere får et job fra os. Så kan vi, fordi vi har kontakt med så mange, og fordi der er mange kunder, der spørger efter os, tillade os at sige, så kan I rende os i røven. I får aldrig de

penge, for det er ulovligt. I snyder både os og I svindler arbejdsministeriet. Men de mindre orkestre, som ikke er kendte. Der er det problem, at hvis en impresario ringer og siger, at hvis I ikke betaler de 5% til os på den managementkontrakt, som jo overhovedet ikke har noget med noget at gøre, så får I aldrig nogensinde mere et job gennem os. Så bliver de bange, fordi de ikke har jobs nok i forvejen, og så siger de: "Jamen vi skal nok betale". Hvis man så spørger de forskellige orkestre: "Alle de bilag der, skal vi ikke samle dem sammen og så gå i samlet trop op på musikerforeningen og så sige, det bureau, de er grove, de ta'r røven på os på den måde." Nej, det tør de ikke, sæt de nu ikke vandt sagen, så ville de blive upopulære hos bureauet, og så ville de ikke få nogen jobs, og de vil gerne leve af at spille. Så det er næsten umuligt at få fod under det der. Når man spiller ude er man afhængig af alle de forbandede booking-bureauer, som skal sørge for arbejde til én. Altså impresariobureauer, som på Sjælland er sådan nogle som Eugen Tajmer Booking, MN-Booking i Århus, CB & Ole B i Randers osv.. Der er 144 godkendte bureauer i Danmark, hvoraf 25 af dem er store bureauer, som lever af det. De resterende er sådan nogle, som sidder hjemme i deres stue og skriver 2-3 kontrakter om måneden til den lokale sportsforening og tjener lidt penge ved siden af på den måde. Men det er de 25 store bureauer, man er afhængig af. Så har de jo det, at de har en række orkestre, som de kører med på eksklusiv - altså solokontrakter. De bands, de skriver solokontrakt med, der skriver de en eller anden ordning om, at de siger til bandsne, at nu skriver de solokontrakt, så vil de først og fremmest prøve at sælge dem, men så ska' de også ha' 15% eller 20% i provision. Og det er ulovligt. Ifølge arbejdsministeriet, må et bureau kun tage 10% i provision af gagen - af bruttohonoraret, plus momsen af provisionen, som bli'r lagt til ho-

noraret, som arrangøren af jobbet skal betale. Men det omgår de ved at lave dobbeltfaktureringer af provisionen. Dvs., at de sender en faktura til orkestret på 10% i provision, som er lovlig. Og så sender de en anden faktura, hvor de f.eks. skriver Fup & Fidus, APS-manegement og indkræver 5% eller 10% i manegement. Og så omgår de loven på den måde og snyder orkestrene.

Der er stadigvæk en eller anden glorie og noget stjernehalløj ved det, at man er professionel musiker. Derfor er der så mange, der går med en drøm om at blive professionel og tjene mange penge på det. Og så slås de allesammen om de få jobs, der er. Og så bli'r de taget i røven af bureauerne. Musikere er meget lidt solidariske, for det kommer til sidste ende. Musikerbranche er jo en så knivskarp konkurrence om at være sidste og tjene flest penge. Hvis det er nogle kontanter, eller noget med at miste et par job er sådan noget, så kan man overhovedet ikke ikerne samlet.

"Det er jo bare musikernes skraldemænd"

OT: Musikerne har jo også ondt i røven på hinanden. Restaurationsmusikere og dem, der kalder sig seriøse beatmusikere - spiller enten politisk musik eller jazz-rock eller sådan noget - de går jo også og snerrer af hinanden. Fordi jazz-rockfolkene, de siger jo, sådan noget skide balmusik om dem, der sidder på værtshus, hva' fa'n, det har jo ikke noget med musik at gøre; det er jo bare musikernes skraldemænd. Og de andre siger, jamen vi har et godt fast arbejde, de andre spiller bare for sjov, det har ikke noget med musik at gøre. Sådan går folk med knive i ærmet på hinanden hele tiden.

KHM: Hvad tror du, der ligger bag musikernes ofte nedladende vurderinger over for hinanden?

OT: Der er jo udbredte sociale forskelle blandt musikere. Man kan tydeligt se, hvor værtshusmusikere kommer fra. Værtshusmusikere, det er meget arbejderklasse, altså nedre sociale miljø. Popmusikere, det er gerne middelklassen og det er de halvpolitiske musikere også. Elektrisk jazz og fusionsrock og latinamerikansk musik, det er meget overklassebestemt. Det har også noget med antallet af jobs at gøre. Som værtshusmusiker, der er man ansat for en måned ad gangen. Som popmusiker er man ansat nogen gange en uge - fjorten dage ad gangen og andre gange er der en masse løse jobs. Og den sidste gruppe; der er man ude og spille 2 gange om måneden, men man bliver omtalt i MM og er fin. Men man har råd til kun at være ude og spille 2 gange om måneden, fordi man ligger i et socialt overklassemiljø, som gør, at man har råd til at investere de der tusinder af kroner i instrumenter. Eller også har forældrene råd til at investere i det for en. Man har fritid til at gå og øve sig. Man får en god uddannelse og får et godt job. Men jo længere du kommer ned mod værtshusmusikken, jo mindre fritid er der, og jo dårligere instrumenter er der.

KHM: Tror du ikke, man kan komme ud over den salgs holdninger; eller vil de sociale påvirkninger - folks sociale baggrund, uddannelse m.m. - altid være det dominerende og bestemmende?

OT: Ja, det tror jeg. Der er mange folk, der går ind til musikerfaget med en masse forskellige forudsætninger og håb og ønsker. Jeg kan huske, en gang jeg spillede sammen med en fyr, som jeg spurgte om, hvorfor han egentlig var blevet musiker. Så sagde han, ja, han var sgu blevet musiker, fordi

når man stod på en scene og spillede, så var det meget nemmere at få fiske. Han holdt op for mange år siden, men han spillede professionelt i 5-6 år. Så kunne han rende rundt og spille kong gulerod. Andre gør det fordi de tror, at der er penge i det. Og det er der også for de meget få. Så er der nogen der gør det for sjov. De fleste af dem falder af i svinget efterhånden. Så er der nogen, der gør det fordi de har lært at spille da de var 3 år, og så er de blevet så skrappe til det hen ad vejen, så de lige så godt kunne gøre det til en levevej. De ender som regel ikke i pop, beat- eller jazzmusikken, men som konservatorieuddannede musikere i et eller andet orkester, hvor de så sidder og læser Ekstra Bladet mellem prøverne resten af deres liv.

"Så er man i hvert fald igang med en lønkamp"

KHM: Det, at de forskellige musikalske genrer afspejler en eller anden social baggrund, kan det forhindrer en fælles solidaritet? Tror du, der her er tale om en fuldstændig blokering over for en fælles kamp og en fagorganisering? Eller er de musikalske genrer så adskilte, så det overhovedet ikke er nødvendigt at have en fælles kamp?

OT: Det vil på en eller anden måde altid være nødvendigt at have en fælles kamp. For det første gælder det selvfølgelig om, at alle musikere - selv dem, der er blikkenslagere eller skolelærere eller hvad de nu ellers er - bliver medlem af musikerforbundet. Om ikke andet så som F-medlem, bare de er med, og får Dansk Musiker Tidende og kan følge lidt med, og selv kan være med til at vælge folk ind i bestyrelsen, Det skal være alle musikere, selv dem, der kun ta'r ud for at spille 2 gange om måneden. På den måde får vi også overholdt tariffene, så der ikke er nogen musiker, der kan sige om andre, at de tager brødet ud af munden på hinanden. Det må være det første trin på trappen.

Selvfølgelig er der nogen, der får mere for at spille end andre, men der må ikke være nogen, der går under minimumstariffen. Selv amatørmusikere skal være organiserede, det kræver musikerforbundet også. Så i anden omgang kan man få foden under arrangørerne og restauratørerne, og hvem der nu ellers holder de forskellige arrangementer, så man kan sørge for, at der ikke er nogen, der bliver snydt. Og det der med at spille på døren, den går ikke. Der må være en garantiløn ligesom inden for alle andre fag. Så er man i hvert fald igang med en lønkamp.

Så er der jo også kamp for bedre arbejdsforhold. For musikere bliver betragtet som skidt, og så er det lige meget, hvem de er, og hvor meget de får for det. Når man kommer ud og spiller, er det de mest fantastiske steder, man bliver præsenteret for. Scenerne holder næsten aldrig de mål, de skal. Man kan næsten aldrig få stavlet instrumenterne op på dem. Hvis der overhovedet er omklædningsrum, så er det simpelthen de dårligste og mest beskidte, man overhovedet kan forestille sig, og der er aldrig toiletter og aldrig håndvaske og spejle og sådan noget - det er meget få steder. Man må kæmpe for bedre arbejdsforhold, og for at blive accepteret som musiker.

"Man må aldrig lave skruibrækkerarbejde"

KHM: Hvordan ser du på venstrefløjens musikere i fagforeningssammenhænge?

OT: Det er jo det, der er mærkeligt. Den ikke-politiske og den ikke-venstreorienterede gruppe af musikere, de organiserer sig, simpelthen af nød og arbejds- og lønforhold. Man bliver nødt til at være i A-kasse for at overleve. Så er der selvfølgelig den lille gruppe, der ta'r ud og spiller til sølvbryllupper og sådan noget, harmonikaspillere

og hyggeorganister, som ikke er organiserede. Mens den mere venstreorienterede og politisk bevidste gruppe er det store problem. Det er svært at få folk til at organisere sig. Besynderligt nok. Og hvis de endelig melder sig ind i fagforeningen, så bliver de som regel smidt ud igen, fordi de ikke betaler kontingent.

KHM: Tror du ikke, at man på venstrefløjen kan kæmpe en bevidsthed igennem om, at musik er et lønarbejde?

OT: Jo. F.eks. i forbindelse med støttearrangementer. På den ene side er det en støttefest for en eller anden ting, som man sympatiserer politisk med. På den anden side er det lønarbejde, det man lever af. Og så må man ta' det som lønarbejde. Ok,

så kan man spille til minimumstariffen og sige, hvis man normalt spiller for 10.000 kr., så spiller man for 2.000 kr. den aften. Dvs. man er stadig solidarisk over for sine kolleger og over for fagforeningen, og også over for det, at man laver lønarbejde. og samtidig kan man godt slække på lønnen, fordi man sympatiserer med det politisk, men man må aldrig lave skruetrækkerarbejde. Musik er nok det eneste fag, som man både kan ha' som erhverv og hobby. Samtidigt er musik også det eneste fag, hvor man ikke kan få anvist arbejde gennem arbejdsformidlingen. Arbejdsformidlingen har overhovedet ikke formidling af musik. Nu har Dansk Musikerforbund overtaget "arbejdsformidlingen" af musikere. Så nu kan restauratører og andre interesserede ringe til vores fagforening og få anvist enkelte musikere, og orkestrene kan også få anvist musikere gennem fagforeningen.

KHM: Og det uden af skulle betale for det?

OT: Ja, Det er sådan set en stor fordel. Det kan virke lidt paradoksalt, at musikere skal ind og stemple i arbejdsformidlingen som arbejdsløse, når Arbejdsformidlingen har afgivet enhver form for formidling. Det bedste ville være, hvis en del gode booking-folk blev ansat i fagforeningen og sad i fagforeningen rundt omkring i landet og kunne give en god og saglig vejledning, i modsætning til de private booking-firmaer, der bare skal sælge, og som man så kunne komme af med. Der ville det være godt med en solidaritet mellem orkestrene. Men der bliver man jo bremset af arbejdsministeriet, som udsteder arbejdstilladelser. Privat arbejdsformidling er forbudt i Danmark, stadigvæk kun for musikere - og kontorvikarer - er det tilladt. Alt andet skal gå gennem arbejdsformidlingen. Selvom vi bliver meget solidariske, bliver vi jo også stoppet af lovgivningen.

"Hvis det var rigtigt, burde det sådan set ligge som et samlet krav fra fagforeningen"

KHM: For nylig har en række musikere, der er tilknyttet de alternative rytmiske spillesteder - som f.eks. Musikcaféen - aktioneret på Rådhuspladsen for større bevillinger til den rytmiske musik. Hvordan vil du vurdere denne aktion?

OT: Det er en god måde at kæmpe på. Man får en helvedes masse presse! Men jeg ved ikke, om en sådan lille bitte organisation, som er tilknyttet et bestemt værtshus, er nogen pressionsgruppe overhovedet. Samtidig er det en aktion for bedre arbejdsvilkår som lønarbejder. Der mener jeg, at hvis det var rigtigt, burde det sådan set ligge som et samlet krav fra fagforeningen og fra alle musikere i Danmark. På samme måde som hvis staten lukker Sjællands Symfoniorkester. Hvis man gjorde det, så ville de i fagforeningen stå på nakken af hinanden for at protestere, og musikerne ville lave boykot. På samme måde kunne man gøre det i forbindelse med Musikcaféen, hvis den gruppe musikere havde været organiseret og havde fremført deres krav gennem fagforeningen. Men så ligger problemet igen i det, at vores fagforening er meget svag. Den har aldrig rigtigt lavet nogle politiske aktioner. Den har al-

drig været udadvendt. Den har kun varetaget det enkelte medlems interesser og har kørt sager mod nogle restauratører og sørget for at forhandle vores rettigheder hos Koda og Gramex. Men den har aldrig ført lønarbejderkamp. Der sidder en masse gamle folk, som er etableret i de forskellige landsdelsorkestre i bestyrelsen, og de har ikke nogen interesse i at føre faglig kamp. De har deres på det tørre. Det gælder stadigvæk om at få så mange unge folk ind i fagforeningen, som overhovedet muligt. Det kan man få ved at blive medlem af fagforeningen og stemme til bestyrelsesvalgene. Når man læser i bladet, hvor mange, der egentlig stemmer til de valg, så er det forsvindende få folk. Det er ligesom en afstemning på universitetet. Og der kommer næsten ingen nye folk ind. Der er simpelthen ikke unge nok til, at der kan ske et eller andet. Hvis det er en fagforening, der står bag sådan en aktion, som den på Rådhuspladsen, så virker den som en større pressionsgruppe. Fordi, hvis også alle landsdelsorkestrene og dem, der spiller i Tivoli og på Det kongelige Teater, siger, så lukker vi butikken, hvis vi ikke kan få de 200.000 kr. til Musikcaféen. Så sidder kommunen og begynder at svede. Men fordi der står 10 orkestre og spiller samba på Rådhuspladsen - det vil de da skide på.